

REDACȚIA

Arad, Deak Ferencz-utca nr. 20.

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
 pe un an 20 cor.
 pe 1/2 an 10 .
 pe 1/4 an 5 .
 pe 1 lună 2 .
 Nr-ii de Duminecă pe an
 4 coroane.

Pentru România și străinătate
 pe an 40 franci.

Manuscripte nu se înapoiază.

ADMINISTRAȚIA

Arad, Deak Ferencz-utca nr. 20.

INSERTIUNILE:

de un șir garmond: prima
 dată 14 bani; a doua oară
 12 bani; a treia oară 8 b.
 de fiecare publicațiune.

Atât abonamentele, cât și
 inserțiunile sunt a se plăti
 înainte în Arad.

Scrisori nefrancațe nu se primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Politica dela Birchis.

Avem considerațiune deosebită pentru scrisorile dlui Alex. Mocsonyi. Nu numai în urma pozițiilor sociale, ce d-sa ocupă în mijlocul nostru, ci mai vârtos pentru tenacitatea, prin care d-sa în decursul unui pătrar de veac a isbit să imprime părerile politice „mocsonyiste“ pe chipul de gândire a unei însemnate părți din pătura cultă a poporului românesc din Ungaria și Ardeal.

În deosebire însă ultimul său studiu, ce publică în numărul dela 23 Aprilie (6 Maiu) al „Drapelului“ din Lugoj cu titlul „Curentul nou“ ne produce chiar simțul unei îmbucurătoare satisfacțiuni. Căci însuși faptul, că dl Alex. Mocsonyi a ținut de cuviință a pune în linie de bătaie întreaga artileria puternicei sale logici în contra acestui „nou curent“ și pentru apărarea aceluși sistem de principii, care de treizeci de ani ține încătușată viața politică a poporului românesc din țările coroanei Sfântului-Stefan, dovedește mai presus de orice lăudabilă însemnătatea și seriozitatea acestui „nou curent“, care isvorește în chip firesc din cursul de până aci al vieții noastre politice.

În fața proaspătului product literar al genialității dlui Alex. Mocsonyi pozițiunea noastră nu este ușoară. Căci dl Alex. Mocsonyi are pentru sine gravitatea numelui său și obicinuița mulțimei de a jura orbis pe adevărurile cuprinse în articolele semnate de acest nume, ear noi chiar numai cu tăria *argumentelor noastre* suntem siliți a lupta în contra atâtor prejudecilor, de care este cupinsă o mare parte de Români în fața numelui Alex. Mocsonyi. Cum apoi dl Alex. Mocsonyi are frumosul obicei de a-și expune vederile totdeauna în compoziții alcătuite pe regulile disertațiilor filosofice, în răspunsul nostru noi încă suntem siliți a ne folosi de categoriile argumentelor prescise în manualele savanților logicieni și astfel mai ales în vederea silei, cu care publicul nostru citește asemenea disertațiuni, ușor putem fi expuși primejdiei de a fi judecați fără ascultare, dându-i-se câștig de cauză d-lui Alex. Mocsonyi, care se bucură de favorul, că toți îl cunosc și îl știu și îl cred, chiar fără să-l citească.

Să fim scuzăți pentru această introducere lungă, dar' ni-s'a impus pentru-că să putem cu succes motiva rugarea, ce facem. Rugăm adică pe toți bărbații, cari serios voiesc să razime vederile lor politice pe temeinurile tari ale convinșerilor câștigate prin raționare sistematică asupra chestiunii, să binevoiască a ceti și a aprofunda în intelectul lor scrisorile d-lui Alex. Mocsonyi și ale noastre, ca astfel comparându-le să poată în sinceritate mărturii, unde li-se pare a fi aflat adevărul.

Căci noi în articolul d-lui Alex. Mocsonyi nu am aflat adevăr.

Din capul locului o observare. Dl Alex. Mocsonyi în introducerea studiului său face mai întâiu pe istoricianul, apoi pe profetul. Cu vedită intențiune de a preocupă pe cetitori, precum este prescise în retorică la capitolul „exordium“, dl Mocsonyi constată, că „expediția memorandi stă nu a succes. Fiascoul a fost complet; din bancruta politică, la care a dus expedițiunea aceasta aventuriosă, un singur lucru a putut fi salvat: principiul solidarității“.

Precum se vede însă, dl Alex. Mocsonyi în rolul său de istorician nu apreciază istoricește epoca memorandistă, ci pretinzând că face istorie, aplică față de deosebita critica unilaterală a politicianului în luptă, care însuși a fost principalul factor în combaterea ideilor, cari au slujit de basă la lupta politică, concretizată sub numirea „epoca memorandistă“. Recunoaștem pe deplin valoarea etică a consecvenței politice, dar' pe lângă toată bunăvoința noastră nu putem admite politicianului dreptul de *judicium istoric* asupra unei epoci, din care dînsul „magna pars fuit“. Dacă ar fi să cădem și noi în greșala aceasta a d-lui Alex. Mocsonyi, ușor ni-ar succeda să arătăm, că epoca memorandistă are la acțiunea sa rezultate foarte frumoase, ear pentru faptul afirmativ, că politica acelei epoci nu a isbit pe deplin, tocmai acea tabără poartă vina, care a stat foarte aproape de cercul de influință a d-lui Alex. Mocsonyi. Și când pe fratele său, care voia să sară peste un șanț, tu stând pe mal cu brațul său împedecându-l l'ar făcut să cadă, nu-ți șade bine, ca în urmă tot tu să invinuești pentru căderea pe fratele său. Cerem scuze pentru asemănarea aceasta, care la tot cazul este mai delicată, decât povestea despre insurătoarea țiganului cu fata de craiu, — vorba d-lui Alex. Mocsonyi. Atât pentru introducerea istorică din articolul de sub întrebare.

„Deja se pornește în mijlocul nostru earășul un curent, care duce politica națională la o nouă deraliere și provoacă o nouă criză grea asupra partidului național“. Aceasta este profetia d-lui Mocsonyi. Noi însă credem numai în profetia testamentului vechiu și dela un politician „kat' exochen“, care vrea să ne oprească dela o întreprindere nouă politică, nu așteptăm să o facă aceasta amenințându-ne, că de nu-l vom asculta, apoi vom păși așa și așa, ci pretindem să scoată din situațiunea reală a împrejurărilor argumentele combaterii sale.

Chiar dl Alex. Mocsonyi a simțit slăbiciunea argumentării cu profetia viitorului și a grăbit să o motiveze și să o îndulcească zicând: „căci, ca și mișcarea de acum zece ani, pornește și aceasta (adică noua mișcare) din o apreciere pe deplin greșită a situațiunii și prin urmare poate aduce cu sine și această mișcare, ca și aceea, numai consecvențe fatale“.

Ne-am bucurat, când am cetit la dl Alex. Mocsonyi, că mișcarea cea nouă „pornește din o apreciere pe deplin greșită a situațiunii“. Ne-am bucurat, deoarece credeam, că acum dl Mocsonyi în oglinda intelectului său superior ne va arăta adevărata situațiune în așa claritate, că noi convingându-ne pe deplin despre neexistența absolută a isvorului pornirilor noastre, vom înceta de a contribui la o nouă deraliere și la o nouă criză grea a partidului nostru național.

Dar decepțiunea noastră a fost amară. Dl Alex. Mocsonyi în loc să ne arate situațiunea noastră în adevărată ei realitate, pornește mai presus de toate să afle contradicțiunile logice între „lozincile și propunerile concrete“ ale inițiatorilor noului curent, care va să zică dl Alex. Mocsonyi face analiză logică asupra cuvintelor, în loc să ne lățească politică. N'avem deci ce să facem, ci trebuie să intrăm pe terenul logice, unde ne ținește dl Alex. Mocsonyi.

Dar' după a noastră părere, greșala logică a d-lui Alex. Mocsonyi este cu mult mai evidentă, decât „contrastul flagrant

între lozincile și propunerile concrete“ ale inițiatorilor noului curent.

Să desfacem puțin ideile din belșugul de vorbe, atât de abundante în articolul de sub întrebare.

Temelia întregului raționament din laudatul articol al d-lui Alex. Mocsonyi este tesa, că inițiatorii noului curent prezintă situațiunea noastră politică în noțiunea exprimată prin cuvintele „a sta locului sau a da înainte“, ear' dl Alex. Mocsonyi afirmă, că această diagnoză a situațiunii este greșită, ci diagnoza cea adevărată este „a persista sau a da îndărăt“. Tertium non datur — susține dl Alex. Mocsonyi. Greșala formală e clară. Căci aplicând la cuvintele de mai sus regula permutațiilor vom primi ca rezultat și alte tesa, spre pildă: „a sta locului ori a da îndărăt“, „a persista ori a da înainte“, „a sta locului ori a persista“ ș. a. Așadară este greșala a zice, că tertium non datur, căci de fapt și quartum, ba și quintum datur.

Dar' să vorbim pe limba muritorilor de rând. Dl Alex. Mocsonyi încercă noțiunile prin prea multe cuvinte. D-sa prezintă situațiunea astfel, ca și când deosebirea între noi și dl Alex. Mocsonyi s'ar pute concretiza prin punerea în față a celor două dileme: „a sta locului ori a da înainte“ și „a persista ori a da îndărăt“. Aceasta este însă greșala fundamentală a întregului raționament. Căci nu asta este deosebirea între noi și dl Alex. Mocsonyi.

Dl Alex. Mocsonyi fixează controversa în chip arbitrar, ea să se potrivească argumentelor combaterii d-sale. Pentru luminarea chestiunii este deci înainte de toate necesar să stabilim precis și clar controversa. Deosebirea cea faptică între noi și dl Alex. Mocsonyi este următoarea. Noi susținem, că în starea sa actuală politică, poporul românesc din țările de sub coroana Sf. Ștefan a încetat cu deservire a opune rezistență față cu politica dominantă de stat, care a decretat ca țintă contopirea în națiunea etnică maghiară a popoarelor nemaghiare din Ungaria, eară dl Alex. Mocsonyi este de părere, că starea actuală a politicii poporului românesc din această țară însemnă rezistență față de tendințele de nimicire a naționalităților nemaghiare din Ungaria. Aceasta este adevărata controversă dintre noi și dl Alex. Mocsonyi. Pusă însă odată fals controversa, false sunt și toate cele ce în chip logic dl Mocsonyi deduce din controversa falsă. Se vede aceasta clar numai decât din cea dintâi invinuire adresată nouă. Dl Alex. Mocsonyi adă „contrast flagrant între lozincile și propunerile concrete“ ale inițiatorilor noului curent. Contrastul acesta însă nu există între lozincile și propunerile noastre, ci între propunerile acestea și între punctul de vedere al d-lui Alex. Mocsonyi. Căci dacă se are în vedere ceea ce susținem noi, că politica noastră actuală este nulă, atunci între punctul acesta de vedere și între propunerile noastre concrete nu există absolut nici o contradicție. Noi lăsăm propunerile noastre tocmai pe afirmarea, că azi la noi nu există nici un fel de politică națională. O propunere pozitivă deci nu poate fi în contradicție cu ceva ce nu există. Adevărul acesta logic trebuie să-l recunoască însuși dl Alex. Mocsonyi.

Procedura d-lui Alex. Mocsonyi este foarte facilă. „Poporul românesc se află în rezistență pasivă. Această rezistență pasivă constituie politica noastră națională. Noul

curent abdică dela rezistența pasivă, ergo noul curent abdică dela politica națională“. Logicește raționamentul e corect. Dacă admitem premisa, trebuie să admitem și concluziunea. Dar' tocmai aici e buba, că noi nu admitem premisa, ci tocmai din contră susținem, că *poporul românesc nu se află în rezistență pasivă, ci se află în absolută anihilare politică*. Este deci evident că dl Alex. Mocsonyi a început să ne combată pe un temelu fals. Cum dl Mocsonyi a introdus în discuție obiceiul de a ilustra anumite stări de lucruri prin vr'o anecdotă, să ne fie permis a ilustra și noi raportul dintre noi și dl Mocsonyi tot printr'o anecdotă. „Bună dimineața, babă,“ — zicem noi. „Castraveți dragă“ — răspunde dl Alex. Mocsonyi.

Este clar, că discuția trebuie s'o începem de nou pe baza adevăratei controversă. Dl Alex. Mocsonyi să ne dovedească, că starea actuală politică a poporului românesc este rezistență față cu politica de stat, noi ne vom încerca apoi să dovedim contrariul și numai în cursul acestei discuții va pute să se facă aprepierarea tuturor propunerilor noastre. În parantesă observăm încă din capul locului, că după priceperea noastră, rezistență înseamnă a se împotrivi (resistere), a nu se lăsa. Dl Alex. Mocsonyi are deci să ne dovedească, într-o cât azi poporul românesc se împotrivesc politicii de stat și anume să ne-o dovedească aceasta nu în teorie, ci prin fenomenele vieții reale. Dacă însă se va constata, că astăzi politică națională românească absolut nu există, atunci dela sine urmează, că au dreptate aceia, cari voiesc să pună capăt acestei stări de lucruri prin o nouă pornire politică. Tot așa de evident va fi atunci și aceea, că această nouă pornire trebuie să se facă pe baza unui program alcătuit în conformitate cu condițiunile reale ale prezentului.

Vom continua de altfel discuția atunci, când dl Alexandru Mocsonyi se va pune pe temelul adevăratei controversă dintre noi și nu se va apuca a ne combate pe temelul unor vederi, cari nu sunt ale noastre, ci numai d-sa ni-le atribuie pentru a-și procura plăcerea grămădirii argumentelor în contra unei aserțiuni neexistente.

Anticipăm însă de pe acum, că schimbarea programului din 1881 nu este o cedare față cu politica actuală de stat, ci este tocmai o întărire a pozițiunii noastre românești. Noi cerem *autonomia națională*, nu autonomie teritorială. Autonomia Transilvaniei înseamnă *dismembrarea națiunii românești* din țările coroanei ungare și aceasta va să zică slăbirea noastră. Ce-mi trebuie autonomia Transilvaniei, dacă am autonomia națională a tuturor Românilor din Ungaria? Prin abandonarea autonomiei Ardealului din programul nostru politic nu am făcut *concesiune*, ci tocmai din contră ne-am apropiat mai tare de adevăratul ideal politic al poporului nostru, exprimat atât în rezoluțiunile adunării dela Blaj din 1848, cât și în petiția Românilor dela 25 Februarie 1849, pe care atât de frumos o esplică baronul Șaguna în hârtia sa din 5 Martie acelaș an, adresată guvernului din Viena. „*Națiunea română cere autonomia ei națională în privința politică*“, — se zice în punctul I al rezoluțiunilor dela Blaj. Este prin urmare incorect a înfățișa propunerea pentru eliminarea din programul național a autonomiei teritoriale a Transilvaniei ca o *știrbire* a postulatelor naționale, câtă vreme

